

ved Privatbanerne. Et Par Portører i Aalborg bleve afskedigede, uagtet deres Forseelse, da man endelig gik til at lade den Sag virkelig undersøge og sagkyndig bedømme, viste sig at være af den Beskaffenhed, at den ene blev fuldstændig frifunden og den anden idømt en mindre Bøde. Naar Retsikkerheden er saaledes, er det vel ikke underligt, at Privatbanefunktionærerne kunne ønske at faa saadanne Forhold ordnede. Og naar det med Hensyn til Forhandlingsretten stiller sig saaledes, at f. Eks. — hvad jeg har Beviser for — Funktionærer, der have en lang og anstrengende Arbejdstid og have ønsket at faa disse Forhold ændrede og som i den Anledning have indsendt en Ansøgning den 16. Maj i Fjor, have de den 16. November i Fjor endnu intet hørt, og de saa paa ny indgive deres Andragende, og først den 8. Januar i Aar faa Svar, men kun et ganske kort Svar med en kort, umotiveret Afvisning, synes det mig heller ikke underligt, om de kunde gøre Krav paa at faa en Forandring. Det viser sig, at blandt andet Togfunktionærer, Lokomotivførere og Fyrbedere maa arbejde i en uafbrudt Tjenestetid af 13 Timer ved et anstrengende og enervende Arbejde, et Arbejde, der er af den Beskaffenhed, at dersom disse Mænd et Øjeblik savne Evnen til at dømme klart om de Situationer, hvori de kunne komme, kan det bevirke ikke alene Odelæggelse af store Værdier, men ogsaa Tilintetgørelse af Menneskeliv. Naar det er saaledes, at en Del af de Funktionærer, som indgav dette Andragende, arbejde f. Eks. ved Ranging under i høj Grad skandaløse Forhold, idet de maa rangere om Natten ved daarlig Belysning og uden Signaler med Materiel af en saadan Beskaffenhed, at det næsten umuliggør baade at høre og at se, er det ret naturligt, at de ønske, at de Forhold kunne blive gjort til Genstand for sagkyndig Bedømmelse, og at de kunne faa Lejlighed til at faa deres Forhold ordnede paa anden Maade. Med Hensyn til Lønningerne forholder det sig paa samme Maade.

Det ærede Medlem fra Silkeborg (Stensballe) har i Aar igen taget Ordet i denne Sag. Jeg synes, at han skulde lade det være, Sporene skræmme. Da der var Møde forleden i København, blev der spurgt efter det ærede Medlem, man havde ventet, at han var kommen til Stede og havde hævdet sit Standpunkt der, hvor han var i Stand til at faa de fornødne Oplysninger, dersom han i Virkeligheden interesserer sig for denne Sag. Imidlertid har han i Aar været saa klog at tale i større Almindelighed og undgaa at nævne bestemte

Tal eller Tidsangivelser, fordi det har vist sig, at det kom han altid galt fra. Naar han i Aar argumenterer med Gennemsnittal, beviser det slet ikke det, der skal bevises, at der ingen Grund er til at faa de Forhold undersøgte og regulerede. Nej, det beviser netop, at dersom det ærede Medlem har Ret i, at det kun er faa, der ere stillede saa ugunstigt, at han selv indrømmer, at deres Løn er for lav, er Tingen let at ordne. Dersom det derimod var saaledes, at det var de mange, der trængte til Lønforbedringer, kunde det maaske være vanskeligere, for saa krævede det større økonomiske Ofre. De ærede Medlemmer fra Silkeborg og Svendborg (Wenzel Neergaard) have begge erkendt, at der paa Retsplejens Omraade kunde være Anledning til at reformere, og det ærede Medlem fra Silkeborg har ogsaa erkendt, at der kunde være Anledning til at forhandle om Lønforholdene. Han fandt det endda rimeligt, om Statsbanerne fastsatte som Betingelse for at sanktionere de Lønregulativer, der vedtages, at de kun skulde gælde for femaarige Perioder. Han erkender, at man burde forhandle, men vil ikke have, at det skal ske gennem Hovedorganisationerne. Han gik dog saa vidt, at han kunde tænke sig en saadan Forhandling i enkelte Tilfælde og helst ved Hjælp af de lokale Organisationer. Naar det er saaledes, at man begynder at indrømme Berettigelsen af Kravene baade paa det ene og det andet Omraade, hvad vilde saa være naturligere, end at man ofrede de lumpne 4,000 Kr., der her er Tale om til Nedsættelse af en Kommission, hvor ikke alene Privatbanernes Ledelser, men ogsaa Funktionærerne kunde blive repræsenterede, hvor de paagældende Spørgsmaal kunde blive undersøgte, og hvor man kunde skaffe sig Grundlag, der var officielt anerkendt, saa man ikke kunde køre op med saadanne Tal, hvormed der ingen Kontrol er. Hvis man imødekom det Krav, handlede man klogt og gjorde sit til, at man ikke for sent kom til at angre, at Lovgivningsmagten ikke var skreden ind, medens Tid var.

J. Andersen: Under Finanslovforslagets første Behandling gjorde jeg opmærksom paa, at der i Lovforslaget var en Anmærkning, som gik ud paa at bemyndige Ministeren for offentlige Arbejder til efter Reglerne i Forordningen af 5. Marts 1845 for Statsbanerne at erhverve de til en fremtidig Udvidelse af Varde Station fornødne Arealer af i alt ca. 1 ha ved Sta-